

Treba primijetiti da je željeznica, koja je predvidjela povlasticu od općeobaveznih tarifnih odredaba za prijevoz robe, ovlašteno predvidjela i uvjete uz koje će tu povlasticu odobravati, i da svaka stranka predajom pošiljke na prijevoz željeznici pristaje i na primjenu svih onih propisa koje željeznica samostalno donosi u vezi s prijevozom robe, a u okviru i na osnovi ovlaštenja u Zakonu o prijevozu na željeznicama.

Tako je i tužitelj predajom na prijevoz reekspedirane pošiljke pristao na primjenu cit. odredbe br.Spt.514 objavljene u Tarifsko-transportnom vjesniku JŽ br.259/18 i odredbe o punomoći uz obrazac br.K 181/34 u Pravilniku o manipulaciji pri prijevozu robe na JŽ.

Iz navedenih razloga ne mogu se uvažiti navodi žalbe u pravcu da se mora uzeti da je upotreba punomoćnika dopuštena kod svakog pravnog posla koji se vrši unutar našeg pravnog sistema. To je u načelu ispravno, ali s obzirom na već citirane specijalne željezničke propise u ovom specijalnom slučaju nije pravno relevantno da je pošiljka predana na prijevoz od punomoćnika, i to ima za posljedicu da se takav punomoćnik smatra kao pošiljalac reekspedirane pošiljke, i da zbog toga nema prava na primjenu povlaštene vozarine za takvu pošiljku.

M.S.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 29.V 1963.

Vijeće: dr Ernest Vajić, Juraj Bolanča, Leon Lanodny

Dužnik iz prijevoznog ugovora mora udovoljiti svojoj obvezi na temelju vjerovnikove fakture i bez originalnih isprava kojima se dokazuje zahtjev, ako dužnik ne prigovara činjeničnom stanju na kojem se vjerovnikov zahtjev osniva

Tužitelj-vozar tuži tuženika za isplatu vozarine. Tuženik se protivi tužbi jer da tužitelj nije pridonio dokaze da je prijevoz izvršio. Prvostepeni sud je udovoljio tužbenom zahtjevu, s obrazloženjem da je stekao uvjerenje da je sporni prijevoz izvršen.

Nakon donošenja presude tuženik je podnio pripremljeni podnesak pr.6.IV 1963. godine pod br.7, u kojem navodi da tužitelj nije dostavio tuženiku potrebnu dokumentaciju, kojom će dokazati da je predmetni prijevoz izvršio, da je primalac primitak robe potvrdio svojim potpisom i pečatom, da je cijena prijevozne usluge ispravno zaračunata, i da tužitelj mora dati mogućnost tuženiku da prijevoznu uslugu naplati od primaoca robe, i to na temelju navedenih isprava, a kako to tužitelj nije učinio, to je njegova

tužba preurenjena. On je pridonio u prijepisu svoj dopis od 27.II 1963. godine, kojim je tužitelja pozvao da mu pridonese spomenute isprave, na što se tužitelj nije odazvao.

Tuženik pobija presudu žalbom zbog žalbenih razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

U žalbi se iznose u bitnosti isti oni razlozi koji su navedeni u netom spomenutom pripremnom tuženikovom podnesku. Kaže se da nije dovoljno da tužitelj odnosne dokumente predoči na raspravi, već da je tužba preuranjena, dok tužitelj odnosne isprave tuženiku ne izruči u originalu, jer da tuženik tek na temelju tih isprava može izvršiti naplatu vozarine od primaoca robe. Upozorava na činjenicu da prvostepeni sud nije uopće uzeo nikakav obzir na njegov navedeni pripremni podnesak.

Predložio je da se platni nalog prvostepenog suda ukinu, a tužba kao preuranjena odbaci /ispravno odbije/ i da se tužitelj presudi na naknadu parničnog troška u prvom i u drugom stepenu.

Drugostepeni sud je žalbu odbio.

Prvostepeni sud je, na temelju provjerenih dokaza, ispravno utvrdio da je predmetna prijevozna usluga izvršena, jer da je primalac potvrdio primitak robe na sprovodnom listu svojim pečatom i potpisom.

Tuženik niti u predmetnom podnesku, a niti u žalbi nije osporio ovu tvrdnju pobijene presude, već žalbu temelji na stajalištu da bi navedeni zahtjev tužbe dospio tek onda kad mu tužitelj pridonese u originalu dokaze da je prijevoz izvršen, jer da on u protivnom slučaju ne može naplatiti cijenu prevozne usluge od primaoca robe, jer je pravno odlučno da je tužitelj ugovor o prijevozu ispunio.

Dostavljanje prijevozne isprave /potpisane od primaoca itd./ tj. pismenog dokaza o izvršenoj usluzi, uz račun nije propisano niti potrebno, pogotovu ne u konkretnom slučaju, kada tuženik ni ne tvrdi da se obratio adresatu /primaocu/, te da bi adresat poricao da je primio prevezenu robu. Prema tome ne može tuženik, ne poričući tačnost tvrdnje da je prijevoz doista izvršen, osporavati dužnost da plati tužitelju fakturu za izvršenu uslugu isključivo i jedino iz razloga što tužitelj nije njemu predao ispravu kojom adresat potvrđuje prijem robe, tj. pismeni dokaz o ispunjenju ugovora.

E.V.